

Arrest

nr. 134 777 van 9 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X, en X en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 5 juni 2014 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan mevrouw [de heer], die verklaart te heten ,

[...]

nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing:

Op 26 juni 2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 22 november 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient erop te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoekers op 25 juni 2014 elk een nieuwe asielaanvraag indienden. Naar aanleiding van de afwijzing door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van deze asielaanvragen nam verweerder op 26 augustus 2014 nieuwe beslissingen waarbij verzoekers bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 131 561 van 16 oktober 2014 verwierp de Raad het beroep door verzoekers ingesteld tegen deze bevelen om het grondgebied te verlaten van 26 augustus 2014. De nieuwe asielaanvragen werden hierbij ook definitief afgewezen. Verzoekers geven ter terechtzitting aan geen cassatieberoep tegen voormeld arrest te hebben ingesteld, waardoor deze bevelen om het grondgebied te verlaten thans definitief aanwezig zijn in het

rechtsverkeer. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van de in het kader van de huidige vordering bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten verzoekers nog tot voordeel kunnen strekken.

Ter terechtzitting betogen verzoekers dat zij wel degelijk nog een belang hebben bij het aanvechten van huidige bevelen om het grondgebied te verlaten omdat zij bij de Raad een procedure hangende hebben tegen een beslissing genomen inzake een door hen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zij zich verder beriepen op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Door louter te wijzen op het gegeven dat zij nog een beroepsprocedure hangende hebben bij de Raad tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd afgewezen, tonen verzoekers nog niet aan dat een nietigverklaring van de bestreden beslissingen hen tot voordeel kan strekken. Er blijkt ook geenszins dat dit gegeven afbreuk vermag te doen aan de rechtsgeldigheid van de jegens verzoekers genomen bevelen om het grondgebied te verlaten. Het gegeven dat in het kader van een dergelijke aanvraag een (niet-schorsende) procedure hangende is bij de Raad houdt zo geenszins in dat verzoekers zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België of verweerder niet kan overgaan tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Zelfs indien verder wordt aangenomen dat de ontvankelijkheid van het ingestelde beroep samenhangt met de conformiteit van de bestreden beslissingen met het ingeroepen artikel 3 van het EVRM, dringt de vaststelling zich op dat verzoekers in gebreke blijven op concrete wijze enige ernstige grief ontleend aan voormelde verdragsbepaling aannemelijk te maken.

Artikel 3 van het EVRM houdt een absoluut verbod in op foltering of op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hiertoe is vereist dat de betrokkenen doen blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zullen worden verwijderd een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoekers betogen op zeer algemene wijze dat zij hun herkomstland dienden te ontvluchten uit schrik voor hun leven en dat zij een doelwit vormen voor de lokale autoriteiten en worden gediscrimineerd omwille van hun etnische afkomst. Dergelijk algemeen en vaag betoog kan niet volstaan om enige onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst aannemelijk te maken. Zij brengen aldus geen concrete gegevens aan die alsnog wijzen op een mogelijk risico in Rusland op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en die nog niet voorlagen in het kader van hun eerste asielaanvragen die in België werden behandeld. Gelet op de hierbij doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet werd zo reeds vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst het risico lopen onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er blijken geen concrete elementen die nog niet voorlagen bij het arrest nr. 51 291 van 18 november 2010 van de Raad waarbij verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd en die alsnog kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Nu verzoekers niet aannemelijk maken dat er nieuwe elementen voorhanden zijn die van aard zijn de eerdere beoordeling in het kader van de eerste in België behandelde asielaanvragen aan te tasten, blijkt ook niet dat zij dienstig kunnen voorhouden dat verweerder op dit punt tekort kwam in zijn zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM. Zij maken dan ook evenmin aannemelijk dat verweerder op dit punt niet kon volstaan met een verwijzing naar de beslissingen in het kader van de eerste asielaanvragen die in België werden behandeld, ook al dateerden deze reeds van bijna vier jaar geleden. De Raad stelde bij arrest nr. 131 561 van 16 oktober 2014 daarenboven andermaal vast dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen impliceert dat geen schending van artikel 3 van het EVRM blijkt. Verzoekers maken verder niet concreet aannemelijk

dat zij dienstig kunnen verwijzen naar het arrest nr. 110.548 van de Raad van State van 23 september 2002 en dat hierin een gelijkaardige situatie voorlag.

In zoverre verzoekers wijzen op de medische toestand van verzoeker, benadrukt de Raad dat – wat de uitzetting van (ernstig) zieke vreemdelingen betreft – het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak N. v. The United Kingdom van 27 mei 2008 oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). Verzoekers stellen dat verzoeker ernstig ziek is, dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indienden en in het kader van deze aanvraag nooit een onderzoek ten gronde heeft plaatsgevonden en/of van de mogelijkheden van een behandeling in Rusland. Uit de stukken van het dossier blijkt evenwel dat verweerder de door verzoekers op 18 augustus 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 16 oktober 2013 reeds ongegrond verklaarde. Deze beslissing steunde op een advies van een ambtenaar-geneesheer van 16 oktober 2013 dat de medische toestand van verzoeker geen reëel risico inhoudt bij terugkeer naar het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer stelde vast dat het vermelde zelfmoordgevaar eerder hypothetisch en speculatief is en in concreto in het dossier geen gehele suïcidale pogingen objectief worden gedocumenteerd en ook niet blijkt dat er verdere medische complicaties zijn geweest die het vermelden waard zijn. Hij oordeelde dat de medische problematiek geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene en een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed impliceert op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er volgens de ambtenaar-geneesheer geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. Aldus blijkt wel degelijk dat verweerder voorafgaand aan de bestreden beslissingen een inhoudelijke beoordeling van de medische gezondheidssituatie van verzoeker liet doorvoeren door een arts en waarbij werd nagegaan of deze situatie zich kan verzetten tegen een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst. Er blijkt ook geenszins dat opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden uitgesloten in alle gevallen een onderzoek zich opdringt naar de behandelmogelijkheden in het land van herkomst. De Raad wijst zo op de vaststelling van de tussengekomen ambtenaar-geneesheer dat ook al is er geen behandeling voorhanden in het land van herkomst dit nog geen aanleiding zal geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Het door verzoekers ingestelde beroep tegen de beslissing genomen inzake de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd bij arrest nr. 126 336 van 26 juni 2014 door de Raad ook reeds verworpen. Hierbij weerhield de Raad geen schending van artikel 3 van het EVRM op grond van enige medische gezondheidstoestand. De door verzoekers aangehaalde rechtspraak van de Raad is verder niet dienstig. Hierin is immers sprake van een onderzoek van de ambtenaar-geneesheer dat zich beperkte tot de vaststelling dat geen direct levensbedreigende aandoening blijkt, daar waar in casu – gelet op hetgeen voorafgaat – een ruimer onderzoek werd doorgevoerd. Wat deze rechtspraak betreft, dient verder te worden opgemerkt dat de Raad van State in dit verband intussen stelde dat hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelmogelijkheden in het land van bestemming onderzoekt, er toch geen schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangenomen indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek (RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekers lijken zich verder nog te steunen op een schending van artikel 13 van het EVRM, doch er dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekers voeren weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maken.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet aantonen dat zij nog een belang hebben bij het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de in casu bestreden beslissingen (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het beroep is dan ook onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. CORNELIS